

[Landbrugsministeren.]

vundne erfaringer fra næsten 2 års medlemskab af EF måtte have ønsker om ændringer i disse love, som fastlægger den danske administration af markedsordningerne.

De i 1972 indførte regler om administrationen har imidlertid vist sig at fungere udmærket. Jeg ser derfor ingen grund til at foreslå egentlige ændringer i de to love i indeværende folketingssamling. I bemyndigelsesloven for landbrugsvarer ser jeg heller ingen grund til at bibeholde en revisionsfrist, medens der for så vidt angår bemyndigelsesloven for frugt og gartneriprodukter foreligger særlige forhold vedrørende lovens støtteordninger m.m., som gør det ønskeligt at optage loven til revision i folketingsåret 1975-76.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslagene, skal jeg indstille disse til velvillig behandling i det høje folketing.

Jeg har endvidere den ære at fremsætte *forslag til lov om bekæmpelse af flyvehavre*.

Den første lov om flyvehavrebekæmpelse blev vedtaget i 1956 og senere afløst af love fra 1959, 1962 og 1971.

Forslaget adskiller sig fra de tidligere love ved, at fastsættelsen af tekniske detaljer henskydes til landbrugsministerens afgørelse. Nærmere bestemmelser vil således blive fastsat ved bekendtgørelser efter forhandling med de interesserede organisationer. Dette har den fordel, at bekæmpelsen kan skærpes efterhånden som det er praktisk muligt.

Desuden giver forslaget mulighed for, at statens plantetilsyn kan give pålæg om lugning eller anden bekæmpelse af flyvehavreplanter og — hvis et sådant pålæg ikke efterkommes — da selv lade bekæmpelsen foretage for den forsømmeliges regning.

Jeg tror, at det er en vigtig bestemmelse. Efter den nu gældende lov har naboer til ejendomme med flyvehavre, der ikke er bortluget, ingen anden udvej end at melde sagen til politiet, og jeg har det indtryk, at der er mange, som kvier sig ved at melde deres naboer til politiet af hensyn til den ufred, det kan afstedkomme.

Selve principperne for bekæmpelsen vil blive opretholdt uændret.

Man kan måske sige, at det er en lille sag

at lovgive om, men flyvehavren er en dyr gæst i landmandens marker, og tabene kan løbe op i mange tusinde kroner, hvorfor der er al mulig grund til at være på vagt over for dette skadelige ukrudt.

Med disse bemærkninger, og idet jeg henviser til de trykte bemærkninger til forslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i tinget.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om mælk og konsummælkprodukter*.

Dette lovforslag har 2 hovedformål, dels afløsning af den gældende lov af 1966 om mælkekontrol, dels overførelse af hjemmelen til at fastsætte bestemmelser om konsummælkprodukter fra miljøministerens til landbrugsministerens område. Afløsning af mælkekontrolloven af 1966 er blevet nødvendig, fordi udviklingen er løbet fra de i denne lov fastsatte bestemmelser om fællestilsynsordninger og fordeling af udgifterne herved, hvilket har givet anledning til klage bl.a. fra kommunerne.

Overførelse af hjemmelen til at fastsætte bestemmelser om konsummælkprodukter til landbrugsministerens område er et led i den løbende revision af levnedsmiddellovgivningen.

Selv om lovforslaget bærer titlen „Forslag til lov om mælk og konsummælkprodukter“, vil man se, at det kun er et begrænset antal bestemmelser i forslaget, der vedrører al mælk uanset dens anvendelse. Det er navnlig bestemmelserne i lovforslagets kap. 1, der vedrører mælk som helhed. Når det i lovforslagets § 3 er anført, at der i de regler, landbrugsministeren kan fastsætte til sikring af overholdelse af lovforslagets § 2, kan fastsættes bestemmelser om bekæmpelse af mastitis og kontrol hermed, er der grund til at fremhæve, at der ikke påtænkes nogen umiddelbar ændring i den hidtil gældende ordning, hvorefter mastitiskontrollen har været begrænset til besætninger, der leverer mælk til konsummælk, men man har fundet det praktisk og naturligt i forbindelse med gennemførelsen af en ny lovgivning at have en hjemmel til at kunne gøre mastitiskontrollen obligatorisk for alle mælkeleverende besætninger.

Lovforslaget følger altså den linie, der hidtil har været gældende her i landet, at

[Landbrugsministeren.]

den særlige godkendelse af besætninger og mejerier kun skal vedrøre mælk, der skal anvendes til fremstilling af konsummælkprodukter. Efter de hidtil gældende bestemmelser er det sundhedskommissionerne, der har til opgave at godkende besætninger og mejerier. Sundhedskommissionerne er som bekendt ophævet pr. 1. oktober 1974 ved gennemførelse af miljøreformen. Det foreslås nu, at godkendelsen skal fordeles på den måde, at det bliver den kommunalbestyrelse, hvor den pågældende besætning findes, der skal godkende besætningen, og at det bliver veterinærdirektoratet, der skal godkende mejerierne. Tilsynet med såvel godkendte besætninger som godkendte mejerier skal føres af den kommunalbestyrelse, hvor besætningen henholdsvis mejeriet findes. Det er i forslaget udtrykkeligt nævnt, at kravet om godkendelse ikke alene skal gælde de såkaldte konsummælkmejerier, der færdigforarbejder konsummælkprodukter, men også de såkaldte suppleringsmejerier, der modtager mælk og heraf fremstiller suppleringsleverancer, som så på konsummælkmejerierne færdigforarbejdes til konsummælkprodukter.

Som allerede nævnt indeholdt loven af 1966 bestemmelse om såkaldte fællestilsynsordninger. En fællestilsynsordning går ud på, at tilsynet påhviler en af de kommuner, hvori konsummælkprodukter fra en virksomhed bliver forhandlet eller fordelt. Det var sikkert en naturlig regel i 1966, men udviklingen siden er gået med så stærke skridt, at det har voldt vanskelighed at gennemføre disse fællestilsynsordninger, og navnlig har det voldt vanskelighed at få fordelt tilsynsudgifterne. Disse udgifter skulle efter loven fordeles på de enkelte kommuner i forhold til den i hver kommune solgte mælkemængde. Det har voldt meget store vanskeligheder at få korrekte opgørelser frem over de i de enkelte kommuner solgte mælkemængder, og der har været en række tilfælde, hvor spørgsmålet om den rette fordeling af udgifterne har måttet forelægges landbrugsministeriet til afgørelse. Disse vanskeligheder har givet anledning til klage fra bl.a. Kommunernes Landsforening. Den nu foreslåede bestemmelse om, at tilsynet med såvel konsummælkmejerier som suppleringsmejerier skal foretages af den kommunalbestyrelse,

hvor det pågældende mejeri er beliggende, har under de grundige forhandlinger, der har været ført under lovforslagets udarbejdelse med en lang række interesserede organisationer fået tilslutning fra de fleste sider, men Storkøbenhavns mælkekontrolkommission har ikke kunnet tilslutte sig denne ordning. Denne kommission fremhæver, at man hidtil har haft en enstrengt kontrolmyndighed, nemlig således, at kontrol med mælk til samme konsummælkmejeri blev udøvet af samme kontrolmyndighed, nemlig Storkøbenhavns mælkekontrolkommission selv eller en lokal kontrolmyndighed på mælkekontrolkommissionens vegne. Mælkekontrolkommissionen anser det ikke for acceptabelt, at kontrollen nu skal spredes på et i mange tilfælde stort antal levnedsmiddelkontrolenheder, og man finder det også forkert, at det storkøbenhavnske område, der ikke omfatter landbrugsdrevne områder, ved den foreslåede ændring unddrages indflydelse på selve kontroludgifterne. Heroverfor må det siges, at det i sig selv forekommer en lidet naturlig og rimelig ordning, at det storkøbenhavnske område skal foretage tilsyn og kontrol med mælk, der produceres langt borte fra København i de landbrugsmæssigt drevne områder. Navnlig i forbindelse med miljøreformen, der indfører begrebet levnedsmiddelkontrolenheder over hele landet, synes det ganske naturligt at gennemføre en ændring på dette område. Hvad angår udgifterne ved mælkekontrollen ligger det således, at der som allerede nævnt har været meget store fordelingsvanskeligheder ved at gennemføre den ordning, som den gældende lov af 1966 fastlægger. Ved de overvejelser, der har været i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse, har man været inde på spørgsmålet om, hvorvidt udgiften ved mælkekontrollen endeligt burde afholdes af kommunen, eller der burde være adgang til at overføre disse udgifter til mejerierne. Resultatet af overvejelserne er blevet at mælkekontroludgifterne skal forblive hos kommunerne. Lovforslaget fastsætter derfor, at hver kommune skal afholde udgifterne ved tilsyn med de besætninger og mejerier, der ligger inden for dens område. Da det dog ville være åbenbart urimeligt at lade disse udgifter hvile alene på de kommuner, hvor produktion af konsummælkprodukter forekommer, er der i lovens § 14

[Landbrugsministeren.]

optaget en bestemmelse om, at de samlede udgifter, som kommunerne afholder ved kontrol og tilsyn, skal fordeles på samtlige landets kommuner efter nærmere af landbrugsministeren fastsatte regler, og det vil i denne forbindelse være nærliggende, således som også anført i lovforslagets bemærkninger, at have opmærksomheden henvendt på, at denne fordeling f.eks. kunne baseres på befolkningstallet i de forskellige kommuner.

Der er i lovforslaget optaget bestemmelser om, at landbrugsministeren kan fastsætte regler om indførsel og udførsel af mælk og konsummælkprodukter. Baggrunden herfor er, som det også er nævnt i bemærkningerne, at man må forudse, at der vil blive fastsat EF-bestemmelser, der vil muliggøre en forøgelse af ind- og udførsel af mælk og konsummælkprodukter. Allerede inden Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber havde der mellem de 6 medlemslande igennem længere tid været drøftet forslag til harmonisering af bestemmelser om fremstilling af rå mælk og af handels- og kvalitetsnormer for konsummælk. Siden Danmarks indtræden i Fællesskaberne har Danmark taget del i arbejdet i arbejdsgrupper, der er nedsat til at behandle disse spørgsmål. Hidtil kan man ikke sige, at man er nået særlig langt frem mod en afslutning, bl.a. fordi der har været ret store uoverensstemmelser i de forskellige landes syn på disse bestemmelser. Fra dansk side har man for så vidt angår bestemmelserne om rå mælk fremført synspunkter, der svarer til den gældende danske ordning, hvorefter godkendelse og tilsyn med besætninger alene vedrører produktion af rå mælk til fremstilling af konsummælkprodukter. Fra andre landes side har man gjort gældende, at en godkendelses- og kontrolordning bør omfatte samtlige mælkeproducerende besætninger, uanset hvad anvendelse der skal gøres af den producerede mælk.

Med hensyn til kravene til konsummælk har man fra dansk side været indstillet på at søge gennemført så strenge krav som muligt, fordi Danmark i kraft af det arbejde, der hidtil er udført her i landet, synes at befinde sig på et meget gunstigt stade i så henseende. Det kan nævnes, at det forslag, der arbejdes med som mål for en harmonisering, fastsætter, at den rå mælk umiddel-

bart før den varmebehandles ikke må have et kimalindhold på mere end 500.000 kim. Fra dansk side har man peget på, at det kunne være rimeligt at skærpe dette krav, således at man fastsætter, at kimaltallet i den rå mælk umiddelbart forud for varmebehandling ikke må udgøre mere end 200.000, og man er fra dansk side ikke indstillet på at fjerne sig ret meget fra dette standpunkt. Dette skyldes ikke alene den danske interesse i at kunne få udnyttet den høje standard af de danske konsummælkprodukter, men også den omstændighed, at harmoniseringsbestemmelser, når de en gang er gennemført, er normgivende for, hvad der skal kræves af konsummælkprodukter, der indføres her til landet fra andre EF-lande, og dér kan man fra dansk side naturligvis ikke være interesseret i at åbne for adgang til indførsel af produkter, der ikke svarer til den standard, vi fra dansk side er vant til.

Om det foreliggende lovforslags udformning er der som nævnt ført løbende forhandlinger med en række organisationer, nemlig foruden landbrugets og mejeribrugets organisationer Kommunernes Landsforening, Den danske Dyrslægeförening og forbrugerorganisationerne. De ønsker, der herunder er fremført, er der i vid udstrækning taget hensyn til ved lovforslagets endelige udformning.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets tekst og de bemærkninger, der knytter sig hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg gør opmærksom på, at lovforslaget er enslydende med det i folketinget den 18. oktober 1974 fremsatte.

Finansministeren (Heinesen):

Herved skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om Danmarks forvaltningshøjskole*.

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af det i 1. samling fremsatte forslag, der bortfaldt ved udskrivelsen af nyvalg til folketinget. Det foreslås alene, at revisionsklausulen i § 10 udgår.

Baggrunden for fremsættelse af lovforslaget er, at den gældende lov indeholder en bestemmelse om, at forslag om revision af loven skal fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1974-75.

Jeg henviser til den tidligere finansmini-